

MIRJAM KOOIJMAN

Leven met Liv

LEVEN IS EEN GESCHENK
DE GEVER EINDELOOS GOED

Inhoud

Vooraf	7	Haast	55
Diagnose	8	Route 32	56
Abigail	11	Ooit	59
Herinneringen	12	Schepping	61
Verhoring	14	Balsem	62
Proberen	18	Gewoon	64
Bidden	20	Glijbaan	66
Danken	22	Vreugde	68
Spiegel	26	Tegenwind	70
Koninklijk	28	Geslaagd	75
Portret	31	Anders	76
Broer	32	Vierentwintig zeven	79
Therapie	35	Zwakzinnig	80
Keuze	36	Wervelwind	83
Oké	38	Voorbeeld	84
Vriend	40	Ontvangen	87
Gift	43	Klimmen	88
Levenskunst	46	Als-dan	90
Puur	48	Toekomst	94
Dag slager	51	Ideaal	96
Cirkel	53		

Vooraf

Je hebt een boekje in handen dat gaat over het leven. Over mijn leven, maar indirect misschien ook over het jouwe. Over het gewone leven van elke dag, door God gegeven om te ontvangen met een lach.

Zomaar, per ongeluk, ontstaat er een rijmpje. Een lied. En dat is eigenlijk heel toepasselijk. Want is het leven niet net als een lied? Een lied met verschillende coupletten. Sommige om uit volle borst te zingen, andere om alleen voorzichtig mee te neuriën, omdat de woorden te zwaar zijn om uit te spreken. Een lied met terugkerende refreinen en soms een verrassende bridge. Met vlakke tonen en jubeltonen en ritmes die variëren van uptempo en vrolijk tot langzaam en gedragen.

Ik deel in dit boekje wat het leven mij leerde. En in losse verhalen deel ik het lied van ons leven met Livia; onze jongste dochter met het syndroom van Down. Coupletten van ups en downs wisselen elkaar af, zoals in het echte leven het geval is. Maar ik hoop dat je door alle verhalen heen, iets mag proeven van vreugde en dankbaarheid. Van lessen in eenvoud en echtheid. En ik bid dat je door dit boekje mag zien dat het leven een geschenk is en de Gever eindeloos goed.

Bidden

Ik zie haar nog zitten op de skatebaan, met gevouwen handjes. Grote broer en zus gingen op step en skeelers over de baan. Livia was op een muurtje gaan zitten en had zomaar haar handjes gevouwen. Ik hoorde alle namen van ons gezin langskomen. Ze werden op de meest pure wijze voor Gods troon gebracht. Ze kon nog maar weinig woorden zeggen, maar de gebaren voor 'Jezus' en 'amen' kende ze en ze sloot er haar gebed mee af. Voor 'Jezus' tikte ze op de palmen van beide handen. En met haar ene vuistje in de andere hand, zei ze 'amen'. Reukwerk voor haar Maker en een groot voorbeeld voor mij.

Bidden is niet aan tijd of plaats gebonden. En bidden hoeft zeker niet met een veelheid aan dure woorden en mooie zinnen. Het ontroerde me te weten dat God Livia's gebaren kent en haar eenvoudige, soms nog onduidelijke woorden verstaat.

Wat een zegen om te weten dat onze Maker ons hoort. Dat we op elk moment van de dag bij Hem mogen komen en dan eenvoudig, in onze eigen woorden, ons hart bij Hem mogen neerleggen.

Spiegel

'Kijk naar mij!'

Livia's stemmetje waait naar me toe. Ze zit hoog in de touwen van de piramide in de speeltuin. Een stukje hoger dan ze de vorige keer durfde. Helemaal zelf gedaan.

Trots klinkt door in haar stem als ze me roept en ik kijk en zwaai naar haar.

Wat later gaat ze van de hoge glijbaan en onderaan gekomen klapt ze blij in haar handen. Ik zie het en glimlach om haar applausje voor zichzelf.

Die Liv... ze heeft totaal niet door dat ze me lessen voor het leven leert. Want wat kan ik soms kritisch naar mezelf kijken. Wat kan ik bedenkelijk terugkijken naar wat ik heb gedaan of juist bewust of onbewust heb nagelaten. Een oordeel ligt zo snel klaar, evenals de lijst met verbeterpunten.

Livia's trots en enthousiasme leren me iets moois. Het is alsof ze me stilletjes aanmoedigt: wees ook maar eens een beetje blij met jezelf! Wees maar eens blij met wat lukt, met wat je, misschien wel met hulp, voor elkaar hebt gekregen. Een applausje voor jezelf is soms helemaal niet zo verkeerd!

Het geloof
is een lege hand

Maarten Luther

